

HOOFDSTUK I

Na een week met Hans' squad geoefend te hebben wist Grey dat hij beter was geworden in bijna elk aspect van *Fortnite Battle Royale*. Terwijl hij buildbattles oefende met Hans verschenen de muren en ramps als tegenaanval, bijna zonder dat Grey erbij nadacht. Hij begon het al automatisch te doen, hoewel Hans het hem altijd moeilijk maakte.

Zelfs nu had Grey er moeite mee om boven Hans uit te bouwen. Ze bleven gelijk en hadden elkaar beiden al enkele keren geraakt.

Grey had zich al eerder naar boven kunnen bouwen, maar hij daagde zichzelf uit door minder materials dan normaal te gebruiken. Hij moest leren hoe hij efficiënter kon zijn als hij veel te weinig materials had, wat waarschijnlijk vaker voor zou komen omdat er morgen een update zou plaatsvinden.

En die update bestond onder andere uit het weghalen van material drops in lama's.

Nu zou er in plaats van vijfhonderd hout, steen en metaal nog maar tweehonderd van elk in een lama zitten. Niemand van de honderd spelers die vastzaten in deze virtual reality-versie van *Fortnite Battle Royale* was daar blij mee. Maar de Admin meldde alleen veranderingen en je kon op geen enkele manier ingaan tegen wat er was beslist.

Ze zouden zich allemaal moeten aanpassen.

Naast de material-afname werd ook een stel favoriete wapens veranderd. Veel mensen die hier vastzaten gaven de voorkeur aan de AR-wapens, maar deze update zou voor een grote schade- en snelheidsdaling zorgen. Sommigen waren al aan het proberen om meer met hun shotguns te werken. De update zou ook de categorie van submachine-wapens uitbreiden, dus oefenden mensen in plaats van met AR's daarmee.

De Admin had ook aangekondigd dat er “problemen” op de map zouden zijn. Niemand wist precies wat dat inhield, maar de spelers die al meerdere seizoenen in het spel vastzaten zeiden dat het waarschijnlijk doelde op veranderingen in de map.

Grey begon ongeduldig te worden tegenover Hans, dus liet hij een bouncepad vallen en bouwde hij een vloer onder zich om hogerop te komen. Het bracht hem in een kwetsbare positie, maar hij richtte regelrecht op Hans. Grey schoot met zijn shotgun op zijn doel en hij liet nog een bouncepad op zijn

nieuwe vloer vallen om nog hoger te kunnen springen.

Het beste aan bouncepads, volgens Grey, was dat je geen valschade opliep als je ze gebruikte. In plaats van hoger te bouwen, wilde hij de constructie die ze al onder zich gebouwd hadden gebruiken in plaats van nog meer materials te verbruiken.

Grey schoot enkele malen, maar hij raakte Hans slechts een paar keer terwijl Grey zes verdiepingen omlaag sprong. Hij verwachtte dat Hans hem zou volgen, dus schakelde hij van het plaatsen van bouncepads over naar het plaatsen van traps en legde hij er een op een muur. Hans was waarschijnlijk te slim om daarin te trappen, maar Grey wilde het toch proberen. Het zou een minder ervaren speler wel voor de gek kunnen houden.

Hans sprong weg, maar Grey gooide snel een bouncepad op de muur aan de andere kant zodat Hans meteen weer terug in de trap werd gebouncet.

‘Jij!’ Hans liet een verrast lachje horen. ‘Goede zet! Dat is een overwinning voor jou!’

‘Het was een goed gevecht,’ zei Grey. Het voelde altijd goed om te winnen tijdens een oefening, maar hij wilde niet te zelfverzekerd overkomen. ‘Het had ook anders uit kunnen pakken.’

‘Die extra bounce was slim,’ zei Hans. ‘Had je dat gepland?’

Grey haalde zijn schouders op. ‘Het was niet echt onderdeel van het plan.’

‘Je kunt goed denken terwijl je bezig bent.’ Hans keek omhoog naar het gigantische gebouw dat ze samen hadden gemaakt. ‘Als ik niet al wist wat je antwoord was, zou ik vragen of je het laatste plekje in mijn squad wilde opvullen.’

Grey voelde dat zijn gezicht rood werd. Het was een enorm compliment en hij was er nog steeds niet gewend aan geraakt dat mensen hem vroegen in hun team te komen. Maar Hans had gelijk – Grey wilde zijn squad niet achterlaten. Hij, Kiri, Ben en Tristan hadden samen zoveel vooruitgang geboekt dat hij zich niet voor kon stellen dat hij ooit de gevechten met iemand anders aan zou gaan.

Bovendien kwamen ze steeds dichterbij de top twintig in de ranglijst.

Zoals het er vandaag voorstond, stonden ze in de top vijftientig en Grey hoopte deze week door te breken tot de top twintig. Ze hadden al wat meer Victory Royales gehaald en daardoor mochten ze nu niet alleen met Hans’ squad oefenen maar ook met die van Zach.

Mensen complimenteerden Grey op zijn tactische vaardigheden, Ben op zijn kortafstandsgevechten, Tristan op zijn gedetailleerde spelkennis en Kiri op haar buitengewone schietvaardigheid. Ze was zelfs zo bekend geworden om haar sniperschoten dat er zelfs mensen waren die zeiden dat ze binnenkort beter zou zijn dan Tae Min.

Tae Min was het daar niet mee eens en zorgde ervoor dat hij Kiri bij elke gelegenheid die hij kreeg persoonlijk uitschakelde.

‘Grey, ik heb gewonnen!’ riep Kiri toen ze klaar was met haar eigen buildbattle tegen Mayumi. ‘Kan je het geloven? Ik win nooit!’

‘Super!’ Hij hield zijn hand omhoog voor een high five.

‘Ze had geluk,’ zei Mayumi met een zuur gezicht. ‘Ik heb haar negen keer geraakt.’

‘Maar ik had er nog steeds als eerste tien!’ Kiri sprong in het rond. Bouwen was nooit haar sterkste kant geweest, maar door te oefenen was ze een stuk beter geworden.

Tristan, die lang niet zo enthousiast leek, kwam terug van zijn buildbattle tegen Farrah. Hij had duidelijk verloren, want hij negeerde het onderwerp in zijn algemeenheid en zei: ‘Waar is Ben?’

‘Weet niet. Ben pas net klaar.’ Grey scande het drukke oefengebied af. Ze waren al klaar met de spellen van die dag, dus er waren een hoop mensen buiten het oefenpakhuis. Grey had nooit gedacht dat hij hier thuis zou horen – eerst oefenden ze een heel eind verderop – maar nu begroetten de meeste mensen hun squad met een lach en zwaaiden ze naar hen.

Na een paar seconden zag Grey Ben met Zach praten. Ze waren niet echt ergens mee bezig, dus riep Grey: ‘Ben! Jouw beurt!’

Ben knikte naar Grey en kwam aanrennen met een grote glimlach op zijn gezicht. ‘Tegen wie mag ik vechten?’

‘Mayumi en ik hebben verloren,’ zei Hans. ‘Dus kies jij maar.’

‘Je hebt *verloren*?’ Ben keek naar Grey. ‘Goed werk, Grey.’

‘Hij hing de slimmerik uit,’ zei Hans.

‘Of je begint pech te krijgen,’ zei Ben. ‘Ik kan maar beter tegen jou vechten om het zeker te weten.’

Hans lachte. ‘Oké, goed dan.’

‘Rematch?’ vroeg Mayumi aan Kiri.

‘Ja, maat!’ zei Kiri met een lach. Mayumi was eigenlijk best aardig, een middelbareschoolmeisje uit Japan dat net naar Australië was verhuisd voordat ze in het spel gezogen werd. Ze zat al drie maanden vast.

Tristan en Farrah, een student uit Turkije, begonnen ook aan een rematch, dus was Grey degene die deze ronde overbleef.

Ze hadden niet veel tijd meer over voordat iedereen in zijn hut moest zijn, dus bedacht Grey dat dit zijn laatste oefenronde van de dag was. Het was fijn geweest als ze een even aantal in allebei hun squads hadden, maar Hans’ squad versloeg hen zo nog steeds vaak genoeg. Grey kon zich niet voorstellen hoe het zou zijn als Hans een team van vier had.

Grey ging terug naar zijn hut. De mentale uitputting van de dag werd hem te zwaar. Hoewel hij meer gewend was geraakt aan het leiden van zijn squad, was het soms nog steeds moeilijk te accepteren. Hij wou dat hij er even mee op kon houden. Met het hele spel eigenlijk. Het duurde nu al een maand en het was vermoeiend.

Terwijl hij naar zijn hut liep, stopte Grey even voordat hij naar binnen ging omdat hij stemmen hoorde. Een onmiskenbare stem in het bijzonder:

Die van Hazel.

HOOFDSTUK 2

Even dacht Grey dat hij misschien naar de verkeerde hut was gegaan, maar terwijl hij dichterbij de deur kwam, begreep hij waarom Hazel daar was.

‘Kom op, Tae Min!’ Hazels stem klonk niet zo boos als Grey had gedacht dat hij had gehoord, maar er zat nog steeds een boos randje aan. ‘Ik weet dat jij denkt dat je boven dit alles staat, maar kan je me niet gewoon helpen? Ik heb het verhaal van iedereen gehoord. Hoe je je score hoog houdt. Ik *moet* dit seizoen teruggaan.’

‘Iedereen zegt dat,’ zegt Tae Min. ‘Jij bent niet anders.’

‘Mijn vader ligt op sterven!’ zei Hazel. ‘Heb je dan geen gevoel?’

Greys ogen werden groot. Hazel had nooit iets gezegd over leven dat niets te maken had met opscheppen over hoe goed ze was in Fortnite. Tenminste niets wat Grey had gehoord, hoewel ze al rivalen

waren sinds ze allebei een maand geleden in deze virtual reality waren verschenen.

Maar haar vader lag op sterven... Grey had plots medelijden met Hazel, voor de eerste keer sinds hij hier was. Hij had niet eens met haar te doen gehad toen ze een week geleden uit haar squad was geschopt. Het had niet veel effect op haar klassering gehad. Ze stond nog steeds in de top dertig.

‘Je liegt,’ antwoordde Tae Min. ‘Jij bent degene zonder gevoel. En je poging om mijn emoties te manipuleren is nog een van je dieptepunten.’

‘Ugh, best! Ik lieg.’ Er volgde een lange stilte en Grey vroeg zich af hoe Tae Min had geweten dat Hazel loog. Grey had ze gemakkelijk voor de gek gehouden. Hij moest onthouden dat hij nooit echt kon weten wat al deze mensen in het echte leven deden. ‘Maar zo kies je ze uit, toch? Degene met het meest zielige verhaal krijgt jouw hulp. Dat is wat iedereen zegt.’

‘Ik weet niet waar je het over hebt,’ zei Tae Min.

‘En wie liegt er nu?’ Hazel liet een gefrustreerd gegrom horen. ‘Jij bent zo egoïstisch!’

Grey hoorde stampende voetstappen en hij verstopte zich snel achter de dichtstbijzijnde struik. Het laatste wat hij wilde was wel dat Hazel hem zag staan afluisteren. De afgelopen week was het fijn geweest om vrijwel niet aan haar te denken. Zonder squad en met een lagere klassering dan Grey had ze

anderen, met lagere klasseringen, het doelwit van haar pestgedrag gemaakt.

Hij keek toe hoe ze uit zijn hut sjokte. Op haar gezicht stond de gebruikelijke boze uitdrukking terwijl ze in haar eigen verblijfplek verdween. Hij wachtte nog enkele seconden voordat hij naar zijn eigen hut ging. Gewoon om er zeker van te zijn dat Tae Min ook niet zou vermoeden dat hij had staan afluisteren. Hoewel Tae Min dat misschien toch zou weten... Hij had tenslotte door Hazels gelieg heen geprikt.

Grey wierp alleen een vluchtige blik op Tae Min terwijl hij naar zijn bed liep. Ze hadden niet met elkaar gesproken sinds die ene keer toen Tae Min Grey had verteld dat hij slimmer en niet alleen sneller moest bouwen. Dat ene kleine beetje advies was wat hem naar het volgende niveau binnen het spel had gebracht, vond Grey. Hij wilde Tae Min ervoor bedanken, maar hij wist niet hoe hij een gesprek met de jongen moest aanknopen. De meeste mensen die met Tae Min probeerden te praten liepen uiteindelijk gefrustreerd weg zoals Hazel had gedaan. De enige keer dat Grey ooit had gezien dat het goed was verlopen was toen Tae Min de eerste was die sprak.

‘Je bent beter,’ zei Tae Min uit het niets.

‘Probeer het.’ Grey ademde diep in, aangezien hij misschien geen andere kans zou krijgen. ‘Bedankt. Je weet wel, voor het advies.’